द्वसन्ति दावाश्चरन्ति तद्यग्निरूपं ग्रीष्मोऽध्वर्युस्तप्त-इव वै ग्रीष्मस्तप्तमिवाध्वर्युर्निष्क्रामति वर्षा उद्गाता तस्माद्यदा बलवद्वर्षति साम्न-इवोपब्दिः क्रियते शरद्ब्रह्मा तस्माद्यदा सस्यं पच्यते ब्रह्मणवत्यः प्रजा इत्याहुर्हैमन्तो होता तस्माद्धिमन्वषट्कृताः पशवः सीदन्त्येता ह वाऽएनं देवता याजयन्ति स यद्येनमेषावीरा याजयेयुरेता एव देवता मनसा ध्यायेदेता हैवैनं देवता याजयन्ति ॥३२॥ अथ हैषैव तुला । यद्दक्षिणो वेद्यन्तः स यत्साधु करोति तदन्तर्वेद्यथ यदसाधु तद्बहिर्वेदि; तस्माद्दक्षिणं वेद्यन्तमधिस्पृश्येवासीत तुलायाᳬ ह वाऽअमुष्मिंल्लोकऽआदधति यतरद्यᳬस्यति तदन्वेष्यति यदि साधु वासाधु वेत्यथ य एवं वेदास्मिन्हैव लोके तुलामारोहत्यत्यमुष्मिंल्लोके तुलाधानं मुच्यते साधुकृत्या हैवास्य यछति न पापकृत्या ॥३३॥ ब्राह्मणम् ॥३ [२. ७.] ॥ द्वितीयोऽध्यायः [६८.] ॥ ॥

वाग्घ वाऽएतस्याग्निहोत्रस्याग्निहोत्री । मन एव वत्सस्तदिदं मनश्च वाक्च समानमिव सन्नानिव तस्मात्समान्या रुङ्ग्वा वत्सं च मातरं चाभिदधति तेऽन्न एव श्रद्धा सत्यमाज्यम् ॥१॥ तद्धैतज्जनको वैदेहः । याज्ञवल्क्यं पप्रछ वेत्थाग्निहोत्रं याज्ञवल्क्या३ऽइति वेद सम्राडिति किमिति पय एवेति ॥२॥ यत्पयो न स्यात् । केन जुह्वया इति व्रीहियवाभ्यामिति यद्व्रीहियवौ न स्यातां केन जुह्वया इति या अन्या ओषधय इति यदन्या ओषधयो न स्युः केन जुह्वया इति या आरण्या ओषधय इति यदारण्या ओषधयो न स्युः केन जुह्वया इति वानस्पत्येनेति यद्वानस्पत्यं न स्यात्केन जुह्वया इत्यद्भिरिति यदापो न स्युः केन जुह्वया इति ॥३॥ स होवाच । न वाऽइह तर्हि किं चनासीद्यैतद्हूयतेव सत्यᳬ श्रद्धायामिति वेत्थाग्निहोत्रं याज्ञवल्क्य धेनुशतं ददामीति होवाच ॥४॥ तदप्येते श्लोकाः । किᳬ स्विद्विद्वान्प्रवसत्यग्निहोत्री गृहेभ्यः कथᳬ स्विदस्य काव्यं कथᳬ संततोऽअग्निभिरिति कथᳬ स्विदस्यानपप्रोषितं भवतीत्येवैतदाह ॥५॥ यो जविष्ठो भु-